

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 31. března 2017 samosoudkyní JUDr. Lenkou Zhoufovou, **t a k t o:**

Obžalovaní

nar. [REDACTED] ve Frýdlantu, trvale bytem

nar. [REDACTED] v Karlových Varech, trvale bytem

nar. [REDACTED] ve Frýdlantu, trvale bytem [REDACTED]

nar. [REDACTED] v Liberci, trvale bytem

nar. [REDACTED] v Pardubicích, trvale bytem

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
nar. [REDACTED] v Litomyšli, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]
nar. [REDACTED] v Rakovníku, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED]
nar. [REDACTED] v Dolní Cerekev, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]
nar. [REDACTED] ve Frýdku-Místku, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED]
nar. [REDACTED] v Nymburce, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]
nar. [REDACTED] v Liberci, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED]
nar. [REDACTED] v Liberci, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED]
nar. [REDACTED] v Liberci, trvale bytem [REDACTED],

[REDACTED]
nar. [REDACTED] v Hořicích, trvale bytem [REDACTED]

[REDACTED] [REDACTED]
nar. [REDACTED] v Liberci, trvale bytem [REDACTED],

[REDACTED]
nar. [REDACTED] v Liberci, trvale bytem [REDACTED]

pokračování

3T 32/2011-3106

[redacted] [redacted]
nar. [redacted] v Jilemnici, trvale bytem [redacted]
[redacted] [redacted]

[redacted] [redacted]
nar. [redacted] v Medzilaborcích, Slovenská republika, trvale bytem [redacted]
[redacted]

[redacted] [redacted]
nar. [redacted] v Českých Budějovicích, trvale bytem [redacted]
[redacted]

[redacted]
nar. [redacted] v Liberci, trvale bytem [redacted]
[redacted] [redacted]

[redacted]
nar. [redacted] v Liberci, trvale bytem [redacted]
[redacted] [redacted]

[redacted]
nar. [redacted] v Liberci, trvale bytem [redacted]
[redacted]

[redacted]
nar. [redacted] v Liberci, trvale bytem [redacted]

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š t ů j í o b Ź a l o b y

pro skutek, že

v Liberci dne 26.4.2007 na 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec jako členové Zastupitelstva města Liberec, kterým je podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vyhrazeno rozhodování o převodu nemovitých věcí z majetku obce, hlasovali pro prodej pozemků v majetku města Liberce, a to p.č. 968 o výměře 627 m² a p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši

350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, přičemž zcela pominuli námitky některých členů zastupitelstva vznesené v předchozí diskuzi, kteří upozornili na nezdůvodněný rozdíl v cenách obou pozemků a na to, že cena byla konzultována s realitními makléři a podle jejich osobního názoru je příliš nízká, a naopak se spolehli na zpochybné podklady vypracované Magistrátem města Liberce, Odborem rozvojových projektů, který běžně podobné převody nepřipravoval, přičemž z těchto podkladů nebylo zřejmé, zda se stanovením ceny v čase a místě obvyklé někdo zabýval, nebylo zde uvedeno vysvětlení zjevného nepoměru mezi cenami obou pozemků ani to, jaké je jejich přesné určení podle územního plánu, a k ceně zde bylo uvedeno pouze tolik, že byla určena podle interního předpisu města ke stanovení cen pozemků, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004 a byl novelizován až v roce 2010, a to vše aniž by znali obvyklou cenu pozemků a aniž by si opatřili další podklady k jejímu určení, následně jejich hlasy zastupitelstvo přijalo usnesení č. 57/07, kterým byl prodej pozemků schválen, a na základě tohoto usnesení byla mezi městem Liberec a manželi [REDAKCE] a [REDAKCE] uzavřena kupní smlouva č.j. 6/07/0089, kterou byly předmětné pozemky převedeny na manžele [REDAKCE] za kupní cenu ve výši 1.499.575,- Kč, ačkoliv obvyklá cena obou těchto pozemků mohla činit v době převodu 1.500,- Kč/m², a městu Liberec tak převodem za obvyklou cenu v intencích § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, mohlo dosáhnout výtěžku ve výši 5.016.000,- Kč, vše ke škodě města Liberec,

čímž měli spáchat

trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona.

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozené Statutární město Liberec, IČ 00262978, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec 1, **odkazuje** se svým nárokem na náhradu škody na **řízení ve věcech občanskoprávních**.

O d ů v o d n ě n í:

Obžalovaní jako zastupitelé města Liberec na schůzi zastupitelstva konané dne 26.4.2007 hlasovali pro návrh majetkoprávní operace k převodu pozemků z majetku města, a to parcel č. 968 a 969 vedených v k.ú. Doubí za cenu 1.449.575,- Kč. Na základě uvedeného hlasování byl návrh schválen a pozemky byly prodány manželům [REDAKCE] za schválenou částku v přímém prodeji.

V projednávané věci zdejší soud v minulosti již třikrát rozhodoval. Ponejprv usnesením ze dne 19.4.2011, č.j. 3T 32/2011-1866, tak, že zastavil trestní stíhání obviněných z důvodu, že žalovaný skutek není trestným činem a není důvodu k postoupení věci pro

prestupek. Stížnost státního zástupce vůči výše zmíněnému usnesení zdejšího soudu byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30.12.2011, č.j. 55To 292/2011-1688, zamítnuta. Na základě podaného dovolání Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 19.12.2012, č.j. 5Tdo 827/2012-21, zrušil jak rozhodnutí nalézacího soudu, tak rozhodnutí odvolacího soudu, věc přikázal zpět zdejšímu soudu k dalšímu projednání a nalézacímu soudu uložil dle zásad ústnosti a bezprostřednosti ve věci provést hlavní líčení, a až na základě provedeného dokazování učinit skutkové a právní závěry, k otázce zavinění posoudit v jaké formě se jej obžalovaní dopustili a poté provést srovnání dvou hmotněprávních norem (zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon účinný do 31.12.2009, a zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, účinný od 1.1.2010), stran jejich dopadu na projednávanou věc. Nejvyšší soud se dále vyjádřil k otázce porušení povinností obžalovanými coby zastupiteli města Liberec, zejména pak k postavení zastupitelstva města a odpovědnosti zastupitelů za hlasování o návrzích v intencích zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Zdejší soud ve smyslu pokynu Nejvyššího soudu ČR provedl ve věci hlavní líčení, na jehož podkladě rozsudkem ze dne 7. února 2014 č.j. 3T 32/2011-2164 obžalované obžaloby v intencích § 226 písm. b) tr. řádu zprostil. K podanému odvolání státní zástupkyně však poté Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 15.9.2014, č.j. 55 To 241/2014-2199, napadený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Nalézací soud tedy opětovně nařídil ve věci hlavní líčení, a jelikož v mezidobí došlo ke změně složení senátu, provedl zdejší soud celé hlavní líčení znovu, a na jeho základě rozhodl. K podanému odvolání všech obžalovaných však Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci svým usnesením ze dne 15.9.2016, č.j. 55 To 70/2016-2864, opět napadený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Soud ke svým **skutkovým zjištěním** dospěl na základě těchto provedených důkazů.

Kromě obžalovaného [REDAKCE] všichni obžalovaní využili svého práva a v hlavním líčení nikdo z nich nevypovídal. Soud tak byl nucen přechíst jejich výpovědi učiněné před orgány činnými v trestním řízení v přípravné fázi tohoto řízení. Obžalovaní se vesměs hájili tím, že nejsou odborníci na posouzení ceny nemovitostí, cena uvedená v návrhu na předmětnou majetkoprávní operaci se jim zdála adekvátní, a to i přes výtky ze strany zastupitele [REDAKCE], neboť byla stanovena podle interního předpisu, žadatele o pozemky neznali do té míry, aby měli osobní zájem na projednávané majetkoprávní operaci, žádný prospěch jim z majetkoprávní operace neplynul ani nebyl přislíben, v majetkoprávní operaci shledávali přínos pro rozpočet města Liberec a neměli v úmyslu poškodit město Liberec. Dále se obžalovaní hájili tím, že jejich jednáním městu Liberec nevznikla žádná přímá škoda. Někteří z obžalovaných, jmenovitě pak [REDAKCE] na svoji obhajobu uvedli, že cena pozemků k předmětné majetkoprávní operaci odpovídala tomu, za kolik peněz byl v nedávné minulosti od předmětného zastupitelstva v dané lokalitě vydražen obdobný pozemek. K pokynu krajského soudu byl ve věci opětovně předvolán a vyslechnut obžalovaný [REDAKCE] který u hlavního líčení uvedl, že si nevzpomíná, kde a jak získal informace o tom, že manželé

██████ chtějí uvedený pozemek koupit s jistým podnikatelským záměrem, avšak byl přesvědčen, že tyto informace byly v nějakých materiálech. Obžalovaný ██████ dále popsal, v jakých případech připravoval materiály pro jednání zastupitelstva a následně případně realizoval schválený prodej odbor majetkový, v jakém případě odbor regionálního rozvoje.

Z výpovědi svědků ██████

(jejíž výpověď byla čtena dle § 211/1 tr. řádu z č.l. 431-437), ██████, zastupitelů města Liberec v době předmětné majetkoprávní operace, kteří se zdrželi hlasování pro danou majetkoprávní operaci, nebo hlasovali proti návrhu, soud zjistil, jaké události předcházeli zasedání zastupitelů města Liberec dne 26.4.2007, co se probíralo na jednotlivých opozičních klubech, kdo měl na zasedání klubu přístup, jaké výhrady byly k majetkoprávní operaci vzneseny na klubech, jaké při samotném zastupitelstvu a co motivovalo svědky k jejich postoji stran hlasování. Z výpovědi svědků nebylo nic podrobnějšího zjištěno k osobním předpokladům obžalovaných posoudit cenu obvyklou, k jejich motivaci při hlasování ani k poměru obžalovaných k manželům ██████

Z výpovědi svědka ██████ a ██████ soud zjistil, z jakých důvodů byl záměr prodeje pozemků řešen Odborem rozvojových projektů města Liberec (dále jen ORP Liberec), kdo zpracoval podklady, jak došlo k určení ceny, jak proběhl proces schválení v Radě města Liberec a v Zastupitelstvu města Liberec.

Svědka ██████ vedoucí oddělení privatizace, soudu popsal okolnosti aplikace vnitřního cenového předpisu stran prodeje nemovitého majetku města, sdělil, jaké v obecných případech bylo kompetenční vymezení jednotlivých odborů, které v předmětné době měly na starosti prodej majetku města.

Z výpovědi svědků ██████ soud zjistil, za jakých okolností a proč oslovil svědek ██████ úředníka Magistrátu města Liberec (dále jen MML) ██████ s žádostí o doporučení pozemku, jak probíhala jednání, o co žádal a kam žádost adresoval, jak došlo k uzavření kupní smlouvy, jaké měli vztahy s obžalovanými, v jakém faktickém stavu byly pozemky, jaké jsou nedostatky a přednosti pozemků, jaký je právní a faktický stav pozemků v současnosti.

S ohledem na charakter trestné činnosti, kdy jedním ze znaků skutkové podstaty je způsobení **značné škody** byl ve věci vypracován znalecký posudek z oboru ekonomika z odvětví ceny a odhady nemovitostí Ing. Miroslavem Burešem, který byl posléze doplněn, a to ke stanovení obvyklé prodejní ceny předmětných pozemků k datu zasedání zastupitelstva Města Liberec, tj 26.4.2007. Dále byl na žádost obhajoby za stejným účelem vypracován další znalecký posudek, a to znaleckým ústavem Grand Thornton Valuations a.s. (dále jen GTV). Z výpovědi znalce Ing. Bureše i zástupců znaleckého ústavu GTV Ing. Žďánského a Ing. Holinkové soud zjistil, z jakých podkladů vycházeli při stanovení obvyklé ceny předmětných

pozemků, s čím porovnávali obvyklou cenu pozemků a jak dospěli k hodnotě nejméně 1.500,- Kč za m² u obou pozemků, resp. k ceně upravené při hlavním líčení na 910,- Kč za m² s odkazem na změnu situace, v případě Ing. Bureše, a k hodnotě 570,- Kč za m² v případě GTV. Jelikož však uvedené znalecké posudky vykazovali řadu rozporů, uchýlil se soud k přibrání znaleckého ústavu Vysoké školy ekonomické, Národohospodářské fakulty (dále jen NF VŠE), který pověřil vypracováním revizního znaleckého posudku k určení ceny obvyklé předmětných pozemků, a to k datu 26.4.2007. Z tohoto revizního znaleckého posudku a z výpovědi zástupce znaleckého ústavu NF VŠE soud seznal, jaké materiály byly použity jako podkladové, s čím a z jakého důvodu byly předmětné pozemky parcel. č. 968 a 969 při stanovení ceny obvyklé v daném čase a lokalitě srovnávány, a jak znalecký ústav dospěl k hodnotě 1.200,- Kč za m² u obou pozemků. Před veřejným zasedáním Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci předložila obhajoba soudu další znalecký posudek znaleckého ústavu Vysokého učení technického v Brně, fakulty stavební (dále jen VÚT FAST), z něhož soud zjistil z čeho znalecký ústav vycházel, s jakými dalšími pozemky a z jakého důvodu byly předmětné pozemky parcel. č. 968 a 969 při stanovení ceny obvyklé v daném čase a lokalitě srovnávány a z jakých důvodů nebyly ke srovnání použity i pozemky bezprostředně sousedící s předmětným pozemkem, a jak znalecký ústav dospěl k hodnotě 595,- Kč za m² u obou pozemků. Znalecké ústavy NF VŠE a VÚT FAST k žádosti okresního soudu zpracovaly dodatky svých znaleckých posudků, kde vzájemně posoudily závěry oponujícího znaleckého posudku a také závěry znaleckého posudku GTV. Při hlavním líčení pak proběhla konfrontace představitelů uvedených znaleckých ústavů za NF VŠE Doc. Ing. Miroslava Ševčíka, CSc. a za VÚT FAST Ing. Lukáše Dřínovského, Ph.D., kteří prezentovali závěry svých znaleckých ústavů a zhodnotili závěry oponentů, přičemž osvětlili z jakých důvodů dospěli právě k jimi uváděné ceně.

Soud dále provedl důkazy listinami, a to listinami k ocenění pozemků, žádostí [REDAKCE] [REDAKCE] dokladem o zveřejnění záměru na úřední desce, podklady pro rozhodnutí zastupitelstva, podklady pro rozhodnutí rady, zápisem ze zasedání zastupitelstva, výsledky hlasování, výpisem usnesení ze 4. zasedání zastupitelstva, vyrozuměním manželů [REDAKCE] o schválení prodeje, kupní smlouvou, návrhem na povolení vkladu do vlastnického práva, informacemi o průběhu řízení, výpisem z katastru nemovitostí, úředním záznamem PČR, usnesením z 8. zasedání rady ze dne 17.4.2007, přepisem zápisu zasedání zastupitelstva, relevantní částí územního plánu, vyhláškou města o vyhlášení závažné části územního plánu, popisem činnosti odboru rozvoje projektu a odboru majetku města, seznamem členů rady města, seznamem členů zastupitelstva města, organizačním řádem Magistrátu města Liberec, písemnou informací vedoucího odboru MML, přehledem pozemků prodaných přímo žadateli, usneseními zastupitelstva města, podklady pro jednání zastupitelstva města, zprávou MML - stavebního úřadu k inženýrským sítím, zprávou společnosti RWE distribuční služby, s.r.o., zprávou společnosti ČEZ Distribuce a.s., zprávou společnosti Severočeské vodovody a kanalizace a.s., zprávou MML - kanceláře tajemníka, částí zápisu z jednání rady města, podklady projednání rady města, listinami týkajícími se

stavby rodinných domů v ulici Hybešova, sdělením vedoucího odboru majetku města, podklady pro jednání zastupitelstva ze dne 15.12.2005, usnesením rady města, podklady pro jednání rady města ze dne 6.12.2005, výpisy z katastru nemovitostí, přehledem prodejů obdobných okolních pozemků a k nim výpisy z katastru nemovitostí a kupními smlouvami, potvrzením o nabytí vlastnictví, protokoly o provedené veřejné dražbě, dopisem [REDAKCE], návrhem zásad prodeje pozemku z majetku města, interním předpisem ke stanovení cen pozemků, mapou cenových pásem, zásadami postupu při privatizaci pozemků. Dále byly v řízení prohlédnuty fotografie, kopie katastrální mapy a část územního plánu, přehrán audiozáznam o průběhu zastupitelstva města ze dne 26.4.2007, zápisy ze všech zastupitelstev za volební období od podzimu 2006 do 26.4.2007, zprávami o pověsti obžalovaných, opisy jejich rejstříků trestů, podstatným obsahem spisu zdejšího soudu ve věci 4T 178/2011 a rozsudkem zdejšího soudu ve věci 6T 58/2012.

Při rozhodování o vině obžalovaných soud hodnotil jednotlivé důkazy jak odděleně, tak v jejich vzájemných souvislostech a dospěl k tomu, že ve věci lze učinit jednoznačné skutkové závěry. V řízení nebylo žádných pochybností o tom, že po předchozí domluvě zaslal svědek [REDAKCE] na ORP MML dne 17.1.2007 žádost o odkoupení pozemků p.č. 968 a 969 v k.ú. Doubí u Liberce, že k této žádosti ORP MML zpracoval do Rady města Liberec návrh na přímý prodej pozemků poté, co záměr byl vyvěšen na úřední desce od 13.2.2007 do 1.3.2007, že v návrhu byla stanovena cena pozemků s odkazem na interní předpis k oceňování pozemků, že Rada města Liberec prodej schválila a předložila návrh zastupitelstvu města. Dále nebylo v řízení pochyb o tom, že dne 26.4.2007 obžalovaní hlasovali pro návrh majetkoprávní operace, a to přímého prodeje pozemku p.č. 968 o výměře 627 m² a pozemku p.č. 969 o výměře 2.717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, a to i přes diskusi, která k této majetkoprávní operaci proběhla na zasedání zastupitelstva města, kdy byly ze strany některých zastupitelů vzneseny připomínky k neodpovídající ceně a k neurčitému záměru využití pozemků, že na základě výsledků hlasování přijalo Zastupitelstvo města Liberec usnesení o schválení prodeje, který se realizoval prostřednictvím kupní smlouvy s [REDAKCE] a [REDAKCE] kteří pozemek koupili za cenu 1.449.575,- Kč a vlastní jej dodnes. Tyto skutečnosti byly v řízení prokázány výpověďmi všech obžalovaných, které byly v tomto kontextu podporovány výpověďmi všech slyšených svědků a dále pak listinnými důkazy, a to zejména listinami k ocenění pozemků, žádostí [REDAKCE] dokladem o zveřejnění záměru na úřední desce, podklady pro rozhodnutí zastupitelstva, podklady pro rozhodnutí rady, zápisem ze zasedání zastupitelstva, výsledky hlasování, výpisem usnesení ze 4. zasedání zastupitelstva, vyrozuměním manželů [REDAKCE] o schválení prodeje, kupní smlouvou, návrhem na povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, informacemi o průběhu řízení, výpisem z katastru nemovitostí, úředním záznamem PČR, usnesením z 8. zasedání rady ze dne 17.4.2007, přepisem zápisu zasedání zastupitelstva, relevantní částí územního plánu, vyhláškou města o vyhlášení závažné části územního plánu, popisem činnosti odboru rozvojových projektů a odboru majetku města, seznamem členů rady města, seznamem členů zastupitelstva města, organizačním řádem Magistrátu města Liberec, písemnou informací vedoucího odboru MML, přehledem pozemků prodaných přímo žadateli, usneseními zastupitelstva města, podklady pro jednání

zastupitelstva města, zprávou MML - stavebního úřadu k inženýrským sítím, zprávou společnosti RWE distribuční služby, s.r.o., zprávou společnosti ČEZ Distribuce a.s., zprávou společnosti Severočeské vodovody a kanalizace a.s., zprávou MML - kanceláře tajemníka, částí zápisu z jednání rady města, podklady projednání rady města, listinami týkajícími se stavby rodinných domů v ulici Hybešova, sdělením vedoucího odboru majetku města, podklady pro jednání zastupitelstva ze dne 15.12.2005, usnesením rady města, podklady pro jednání rady města ze dne 6.12.2005, výpisy z katastru nemovitostí, přehledem prodejů obdobných okolních pozemků a k nim výpisy z katastru nemovitostí a kupními smlouvami, potvrzením o nabytí vlastnictví, protokoly o provedených veřejných dražbách, dopisem [REDAKCE] návrhem zásad prodeje pozemku z majetku města, interním předpisem ke stanovení cen pozemků, mapou cenových pásem, zásadami postupu při privatizaci pozemků, fotografiemi, kopiemi katastrální mapy a části územního plánu. Dále byly výše uvedené nepochybné skutkové závěry soudu ve věci prokazovány audiozáznamem o průběhu zastupitelstva města ze dne 26.4.2007. Soud hodnotil výpovědi svědků, vyjma výpovědi svědka [REDAKCE] jako pravdivé a věrohodné, logicky nerozporné a vzájemně provázané jak ve vztahu k výpovědím obžalovaných, tak ve vztahu k výpovědím ostatních svědků a listinám, a proto z nich při skutkových závěrech vycházel. Na straně svědků soud nezjistil žádných konkrétních snah či motivací vypovídat v rozporu s prožitými událostmi na úkor obžalovaných. Výpověď svědka [REDAKCE] musel soud velice pečlivě vážit stran její věrohodnosti, neboť se v zásadních bodech rozcházela s výpovědí svědka [REDAKCE] a svědkyně [REDAKCE] přičemž však při posledním hlavním líčení svědek uvedl, že si na podrobnosti již nevzpomíná. Svědek [REDAKCE] v hlavním líčení, stejně jako v přípravné fázi řízení, vypověděl, že nikdy v jednání s [REDAKCE] nezmínil, že by o pozemky měl zájem v souvislosti s nějakým konkrétním či podnikatelským záměrem, že by jednal na MML s jinou osobou. Svědkyně [REDAKCE] vypověděla, že se nikdy s [REDAKCE] nesešla, všechny rozhodné informace ke zpracování podkladů k předmětné majetkoprávní operaci měla výlučně od [REDAKCE], svého nadřízeného. Žádostí [REDAKCE] o odkup pozemků zaslanou ORP MML byla v řízení podporována výpověď svědka [REDAKCE], neboť z žádosti vyplývá, že žadateli není ke dni žádosti znám způsob využití pozemků. Výpovědi svědka [REDAKCE] a [REDAKCE] jsou tak vzájemně provázané, podporované listinnými důkazy. Z výpovědi svědka [REDAKCE] je pak zřejmé, že pokud by v materiálech nebyla uvedena klíčová informace, že předmětné pozemky jsou žádány za účelem výstavby rodinného domu jako zázemí pro podnikání, uvedené materiály by nepřipravoval ORP MML, nýbrž oddělení privatizace, které by postupovalo podle zásad privatizace, co se týče postupu i ceny. Z uvedeného je zřejmé, že svědek [REDAKCE] s žádostí svědka [REDAKCE] a s jeho požadavkem manipuloval a v rozporu s žádostí instruoval své podřízené k přípravě podkladů, navíc za situace, kdy sám svědek [REDAKCE] na dané pozemky upozornil a nabídl mu je k odkoupení. Za takové situace soud neměl důvod neuvěřit výpovědi svědkyně [REDAKCE], že to byl právě svědek [REDAKCE] který určil ceny pozemků a jejich zařazení do příslušných kategorií podle interního předpisu k oceňování cen pozemků. Tyto pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka [REDAKCE] však neměly žádného dopadu na skutkové závěry soudu

ve vztahu k jednání obžalovaných. Na základě těchto důkazů pak soud dospěl ke skutkovým závěrům uvedeným ve výroku rozsudku.

Při **právním posouzení** jednání obžalovaných soud dospěl k těmto závěrům.

Podle pokynu Nejvyššího soudu ČR zkoumal nalézací soud střet dvou hmotněprávních úprav projednávaného skutku, a to konkrétně § 255a odst. 1, odst. 2. písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen tr. zákon), účinného do 31.12.2009, dle kterého se tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo z vědomé nedbalosti jinému způsobí značnou škodu tím, že poruší podle zákona mu uloženou, nebo smluvně převzatou důležitou povinnost při opatrování nebo správě cizího majetku, a takový čin spáchá jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, a § 221 odst. 1, odst. 2. písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen tr. zákoník), účinného od 1.1.2010, podle něhož se uvedeného přečinu dopustí ten, kdo z hrubé nedbalosti poruší podle zákona mu uloženou, nebo smluvně převzatou důležitou povinnost při opatrování nebo správě cizího majetku, a tím jinému způsobí značnou škodu a čin spáchá jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného. Skutek, který byl spáchán za účinnosti trestního zákona a o němž se rozhoduje již za účinnosti trestního zákoníku, může být posouzen jako trestný čin jen tehdy, když naplňuje zákonné znaky určité skutkové podstaty podle obou těchto zákonů. Jestliže jím měl být spáchán trestný čin, jehož subjektivní stránka vyžaduje zavinění z nedbalosti (§ 5 tr. zákona, § 16 tr. zákoníku), přičemž podle trestního zákoníku musí jít o hrubou nedbalost (§ 16 odst. 2 tr. zákoníku), lze skutek posoudit jako trestný čin jen tehdy, když soud vyvodí u obžalovaných hrubou nedbalost. Podle § 5 písm. a) tr. zákona a stejně tak i podle § 16 odst. 1 tr. zákoníku je trestný čin spáchán z vědomé nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že může způsobem v tomto zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Podle § 16 odst. 2 tr. zákoníku je čin spáchán z hrubé nedbalosti, jestliže přístup pachatele k požadavku náležité patrnosti svědčí o zřejmé bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákonem. Hrubá nedbalost může být jak vědomá tak i nevědomá. Skutečnost, že lze skutek posoudit jako trestný čin jen tehdy, když soud vyvodí u obžalovaných hrubou nedbalost platí i tehdy, pokud soud v takovém případě nakonec dospěje k závěru, že při posuzování trestnosti činu z hlediska časové působnosti zákona (§ 16 odst. 1 tr. zákona, § 2 odst. 1 tr. zákoníku) není pro pachatele příznivější použití trestního zákoníku a že čin je třeba kvalifikovat podle trestního zákona (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.10.2011, č.j. 7 Tdo 1298/2011).

Trestní právo hmotné je ve smyslu § 16 odst. 1 tr. zákona, resp. § 2 odst. 1 tr. zákoníku, dle kterého se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější, v českém právním řádu ovládáno jednou ze základních právních zásad, a to přípustností retroaktivity hmotného práva toliko ve prospěch pachatele, tedy nepřípustností zpětné účinnosti hmotněprávní úpravy na jednání pachatele, které nebylo v okamžik jednání trestné. K závěru o vině obžalovaných by tak soud mohl dospět pouze za situace, kdyby jejich

jednání naplňovalo znaky trestného činu jak dle tr. zákona, účinného do 31.12.2009, tak dle tr. zákoníku, účinného od 1.1.2010.

Trestný čin je spáchán z hrubé nedbalosti, jestliže přístup pachatele k požadavku náležité opatrnosti svědčí o zřejmé bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákoníkem. Hrubou nedbalostí se tedy rozumí vyšší stupeň intenzity nedbalosti, ať již vědomé či nevědomé, a to na základě přístupu (postoje) pachatele k požadavku náležité opatrnosti, kterou zákon charakterizuje jako "zřejmou bezohlednost". Tato definice je potřebná, neboť některé trestné činy jsou stíhatelné jen v případě tzv. hrubé nedbalosti (např. i § 221 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku). Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní určité míry opatrnosti pachatelem, která je zpravidla charakterizována jako potřebná míra opatrnosti. Míra potřebné opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, neboť jedině spojení obou těchto hledisek při posuzování trestní odpovědnosti za trestný čin z nedbalosti odpovídá zásadě odpovědnosti za zavinění v trestním právu. Objektivní hledisko doplněné subjektivním hlediskem platí nejen pro vymezení nedbalosti nevědomé, ale i pro vymezení nedbalosti vědomé, poněvadž přiměřenost důvodů, na něž pachatel spoléhal, že nezpůsobí porušení nebo ohrožení zájmu, je třeba posuzovat podle toho, jak se situace jevila pachateli, i vzhledem k vnějším okolnostem konkrétního případu. Uvedená definice hrubé nedbalosti pak váže intenzitu nedbalosti právě na postoj pachatele k požadavku náležité opatrnosti, kterou definice hrubé nedbalosti uvedená v § 16 odst. 2 tr. zákoníku uvádí výslovně, přičemž používá formulaci, že přístup pachatele k požadavku náležité opatrnosti svědčí o zřejmé "bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákonem", zdůrazňuje tedy přístup pachatele, při jehož hodnocení se musí zvažovat obě hlediska, jak subjektivní, tak i objektivní. V případě projednávaného trestného činu se zavinění z vědomé (potažmo i hrubé) nedbalosti vztahuje nejen k následku, resp. účinku spočívajícím ve značné škodě, ale i k jednání pachatele, včetně porušení podle zákona uložené nebo podle smlouvy převzaté důležité povinnosti při opatrování či správě cizího majetku (srovnej usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.7.2008, sp.zn. 5Tdo 747/2008, a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.6.2012, č.j. 5Tdo 540/2012-44).

Objektem projednávaného trestného činu, jsou majetková práva v nejširším slova smyslu, kdy je mezi tyto možno zařadit taktéž právo vlastnické. Obec je přitom dle § 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, (dále jen zákon o obcích) základním územním samosprávným společenstvím občanů a správa majetku obce je v podstatě správou majetku v obecném zájmu společenství jejich občanů. Obžalovaným bylo obžalobou kladeno za vinu, že zejména v rozporu s povinnostmi, které jim ukládá § 38 odst. 1 zákona o obcích jakožto odpovědné osoby z titulu rozhodovací pravomoci zastupitelů města, zcizili majetek města za nevýhodných podmínek pro město, ač bylo jejich povinností rozhodovat o účelném a hospodárném nakládání s majetkem obce v jejím zájmu, čímž neopodstatněně na úkor zájmů města, a potažmo společenství občanů, zvýhodnili osobní zájmy nabyvatele vlastnického

práva k předmětným nemovitostem. Z uvedeného je zřejmé, že jednáním obžalovaných mají být dotčeny zejména majetkoprávní vztahy k předmětným nemovitostem.

K formě zavinění obžalovaných se podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 19.12.2012 č.j. 5 Tdo 827/2012-21, Nejvyšší soud ČR, jehož právními závěry je nalézací soud v projednávaném případě vázán. Úvahy o formě zavinění z vědomé nedbalosti, bylo nutné učinit v kontextu s tím, o čem obžalovaní rozhodovali a jaké postavení přitom zastávali. V daném případě totiž obžalovaní svým hlasováním přímo rozhodovali o schválení prodeje nemovitého majetku Města Liberce v podobě dvou pozemků. Podle § 38 odst. 1 zákona o obcích, majetek obce musí být využíván účelně a hospodárně, v souladu s jejími zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti. Obec je povinna pečovat o zachování a rozvoj svého majetku. Podle § 38 odst. 2 zákona o obcích musí být majetek obce chráněn před zničením, poškozením, odcizením, nebo zneužitím. Podle § 38 odst. 6 zákona o obcích je obec povinna chránit svůj majetek před neoprávněnými zásahy a včas uplatňovat právo na náhradu škody a právo na vydání bezdůvodného obohacení. Podle § 39 odst. 2 zákona o obcích se při úplatném převodu majetku obce cena sjednává zpravidla ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, nejde-li o cenu regulovanou státem. Odchylka od ceny obvyklé musí být zdůvodněna. Význam citovaných ustanovení určených k ochraně majetku obce, která byli povinni respektovat i všichni obžalovaní, je pak zdůrazněna zejména dvěma skutečnostmi. Jednak záměr obce prodat, směnit, nebo darovat nemovitý majetek obce, pronajmout jej, nebo poskytnout jej jako výpůjčku musí obec zveřejnit způsobem uvedeným v § 39 odst. 1 zákona o obcích; pokud obec takto nezveřejní svůj záměr, je právní úkon od počátku neplatný. Dále je zde podstatné, že smlouva o úplatném převodu obecního majetku za cenu podstatně nižší, než je cena v místě a čase obvyklá, je bez náležitých důvodů pro tuto odchylku neplatná podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, neboť svým obsahem odporuje zákonu (§ 39 odst. 2 zákona o obcích). (více k tomu viz rozhodnutí pod č. 86/2011 Sb. rozh. obč.).

Z hlediska postavení obžalovaných je v souvislosti s jejich zaviněním významné, že při posuzování schvalování prodeje pozemků byli všichni členy Zastupitelstva města Liberce, což je nejvyšší orgán obce, který ztělesňuje podstatu obecní samosprávy a jemuž je svěřeno rozhodování o nejdůležitějších otázkách, týkajících se obce (§ 84 a násl. zákona o obcích). Proto je také zastupitelstvu obce vyhrazeno i rozhodování o určitých majetkoprávních úkonech, které jsou výsostnou záležitostí zastupitelstva, a to mj. o nabytí a převodu nemovitých věcí podle § 85 písm. a) zákona o obcích. Žádný jiný orgán obce tedy nemůže rozhodovat o prodeji nemovitého majetku obce, takže hlasování všech obviněných, jako členů zastupitelstva obce, nebylo jen nějakým formálním schvalujícím aktem rutinní povahy, ale mělo zásadní právní význam a důsledky. Bez rozhodnutí zastupitelstva obce o schválení prodeje pozemků, nebylo možno uzavřít kupní smlouvu, resp. i kdyby snad došlo k jejímu uzavření, byla by neplatná.

Případné trestní odpovědnosti každého z obžalovaných pak nebrání ani skutečnost, jestliže v dané věci rozhodovali jako členové kolektivního orgánu obce, tj. Zastupitelstva města Liberec. Ke schválení prodeje předmětných pozemků se totiž vyžadoval souhlas

nadpoloviční většiny všech členů zastupitelstva obce (§ 87 zákona o obcích), takže všichni členové zastupitelstva představující tuto většinu, bylo-li jí dosaženo, se bezprostředně podíleli na přijetí takového rozhodnutí zastupitelstva obce, přičemž každý z nich měl stejný hlas. Proto i trestní odpovědnost za schválení a důsledky rozhodnutí přijatého zmíněnou většinou, pokud bylo učiněno v rozporu s povinností členů zastupitelstva obce řádně spravovat majetek obce (§ 38 a násl. zákona o obcích), mohou nést všichni obvinění, kteří hlasovali pro schválení určitého rozhodnutí, jímž byla způsobena škoda na majetku obce. V žádném případě zde nejde o nějakou kolektivní odpovědnost, protože je zřejmé, jak každý z obviněných hlasoval, přičemž bez souhlasného vyjádření všech obviněných by nemohlo být dosaženo potřebné většiny pro přijetí schváleného rozhodnutí.

Obžalovaní se ve většině případů hájili tím, že hlasovali v úmyslu zjednat městu prospěch v podobě příjmu do pokladny města, že cenu považovali za obvyklou, když byla stanovena podle interního předpisu a námitky zastupitelů k majetkoprávní operaci považovali za nedůvodné. Z uvedeného plyne, že obžalovaní si byli dobře vědomi své povinnosti spravovat řádně svěřený majetek, kterážto jim byla propůjčena na základě členství ve vrcholném orgánu územní samosprávy, kterému je svěřeno rozhodování o majetku města. Stejně tak si byli vědomi i povinnosti majetek města převádět na třetí osoby za ceny v místě a čase obvyklé. Jak vyplynulo z provedených důkazů, a to zejména z výpovědí obžalovaných a svědků, obžalovaní nebyli konfrontováni s žádnou konkrétní cenou, která by byla označena za cenu obvyklou, nebylo jim nic známo o tom, že by návrh ORP MML obsahoval chybu, nikdo nenavrhoval doplnění návrhu ani jeho stažení z jednání k doplnění podkladů. Soud na straně obžalovaných tak dovedl negativní vztah k porušení svěřených povinností. Tento negativní vztah k porušení jejich povinností soud dovedl z okolností projednávání majetkoprávní operace. Předně bylo v řízení prokázáno výpověďmi svědků - zastupitelů, kteří pro návrh nehlasovali, že před samotným zastupitelstvem v klubu SOS Liberec, proběhla debata k dané majetkoprávní operaci, které se však nikdo z obžalovaných neúčastnil. Majetkoprávních operací se na zastupitelstvech projednávali desítky, ceny byly běžně stanovovány podle interního předpisu, návrhy majetkoprávních operací mohl předkládat i ORP MML. Jediné pochybnosti stran porušení svých povinností tak obžalovaní mohli a měli čerpat z diskuse k dané majetkoprávní operaci, a to k připomínkám zejména zastupitele [REDACTED] že cena je nízká i po konzultaci s realitní kanceláří, dále proč jsou rozdílné ceny u obou pozemků, a že z žádosti neplyne podnikatelský záměr žadatele k pozemkům.

Obžalovaní byli v době projednávání hlasování již půl roku ve funkcích zastupitelů města Liberec, kdy u nich lze předpokládat určité inteligenční dispozice, když mnozí z nich dosáhli vysokoškolského vzdělání, a o převodech nemovitého majetku města rozhodovali v desítkách případů. V době od 2.11.2006 do 31.12.2007 bylo rozhodnuto v zastupitelstvu o zamítnutí celkem 75 žádostí o odkoupení pozemků. V době od listopadu 2006 do dubna 2007 bylo formou výběrového řízení prodáno 46 pozemků a formou dražby 59 pozemků. Lze tedy

dospět k závěru, že obžalovaní měli zkušenosti s procesem rozhodování o převodu majetku města na třetí osoby a byli orientováni v problematice přímého a dražebního prodeje.

Obžalovaní byli před hlasováním o návrhu na prodej pozemků ujištěni předkladatelem návrhu, že k pozemkům se váže podnikatelský záměr žadatelů o odprodej pozemků, ačkoliv reálnost této skutečnosti nevyplývá z žádného listinného důkazu založeného ve spise ani z výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Naopak listina nazvaná žádost (č.l. 506), podepsaná žadatelem a adresovaná Statutárnímu městu Liberec, svědčí o opaku, neboť z ní plyne, že žadatel neměl konkrétní podnikatelskou vizi stran využití pozemku. Přesto byli obžalovaní ujištěni předkladatelem návrhu na prodej pozemků [REDAKCE] v průběhu 4. zasedání zastupitelstva města Liberec dne 26.4.2007 před hlasováním o návrhu, že žadatel o odkoupení pozemku má stran využití pozemků blíže nespecifikovaný podnikatelský záměr, a proto se navrhuje přímý prodej namísto prodeje dražbou, když žadatel nemá k pozemkům žádný právní vztah. Dále byli obžalovaní před hlasováním v návrhu na prodej pozemků ujištěni o tom, že navrhovaná prodejní cena pozemků byla stanovena dle interního předpisu pro stanovení cen pozemků ze dne 16.3.2004, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004. Tato instrukce byla novelizována až v roce 2010. Jak prokazováno výslechy svědků, zbylých zastupitelů města Liberec, kteří pro majetkoprávní operaci nehlasovali, bylo obvyklé, že návrhy majetkoprávních operací neobsahovaly znalecké posudky, kvalifikaci prodávaných pozemků, vyjádření dalších odborů města. Všichni svědci navíc považovali za samozřejmost, kterou nekontrolovali, ale automaticky presumovali, tedy že záměr převodu majetku ve vlastnictví města byl vyvěšen v zákonné době na úřední desce a majetkoprávní operaci schválila Rada města Liberec. V tomto rozsahu i co do stanovení ceny podle interních předpisů se obvykle plně spolehli na materiály vypracované úředníky MML. Před samotným hlasováním neměli obžalovaní možnost ověřit a poměřovat, zda ceny stanovené za pozemky, a zejména pak za pozemek p.č. 969, jsou adekvátní či nikoliv, neboť chybělo jejich zařazení do příslušné kategorie. Z územního plánu města Liberec vyplývá, že pozemek p.č. 969 je definován jako návrhová plocha bydlení čistého, v katastru nemovitostí je veden jako zahrada náležející do zemědělského půdního fondu. Interní předpis města Liberec ke stanovení cen pozemku ve vlastnictví a spoluvlastnictví Statutárního města Liberec ze dne 16.3.2004 (č.l. 1730) v § 3 rozčleňuje pozemky do 4 kategorií, a to na pozemky A) stavební, B) stavební – podmíněně využitelné, C) nestavební, D) nestavební – podmíněně využitelné, E) rekreační, F) nevyužitelné a G) ostatní. Pozemkem v kategorii B, tedy pozemkem stavebním – podmíněně využitelným, je pozemek podmíněně využitelný ke stavbě, určený platným územním plánem pro stavbu či zastavění. Za podmíněnost využitelnosti je demonstrativně v interním předpisu v § 3B uvedeno, že stavební záměr je podmíněn vynětím ze zemědělského půdního fondu a dosažitelností inženýrských sítí, což oba předmětné pozemky splňují, jak plyne z obsahu spisu. Lze tedy uzavřít, že pozemek p.č. 969 splňuje předpoklady zařazení do kategorie B, přesto byl chybně oceněn cenou dle § 4 interního předpisu v kategorii C (IV. cenové pásmo násobeno koeficientem prodejnosti $K_3 = 1.25$), tedy jako pozemek snadno využitelný, určený územním plánem pro ostatní využití, ne ke stavbě a zastavění, charakteru zahrada, nebo ostatní plocha, čímž došlo k zásadnímu podhodnocení ceny nemovitosti, aniž by tato skutečnost byla v návrhu jakkoliv řešena či vysvětlena. Obžalovaní tak byli před hlasováním o převodu pozemků utvrzeni jak písemně (zpracovaným návrhem), tak ústně (předkladatelem

návrhu [REDACTED]), že návrh netrpí žádnou vadou zpochybňující jeho proces zpracování a výstup stran stanovení ceny pozemků a závěrečného doporučení na jejich převod žadatelům. Návrh předkladatele byl navíc jednomyslně schválen radou města Liberec. Obžalovaní tak byli zpracovatelem návrhu a jeho předkladatelem uvedeni v omyl stran stanovení výše hodnoty pozemků, stran jejich využitelnosti žadatelem o prodej. Soud považoval za zcela irelevantní okolnosti zpracování návrhu ORP MML, neboť tento odbor mohl majetkoprávní operace zpracovávat, jak vyplynulo z výpovědí svědků a listinných důkazů, a kdyby byly pozemky prodány za cenu obvyklou, pak by samotný způsob přípravy prodeje nevyvolával trestněprávní odpovědnost žádné osoby na majetkoprávní operaci zúčastněné. Z proběhnuvší diskuse k dané majetkoprávní operaci však obžalovaní mohli a měli vědět, že v případě, že navržená cena prodeje pozemku nebude cenou obvyklou, mohou ohrozit či porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího (obecního) majetku, ovšem bez dalšího zřejmě bezohledně spoléhali nato, že takovýto následek nenastane. Soud tak na jejich straně ohledně porušení povinností dovodil vědomou nedbalost v intencích § 5 písm. a) tr. zákona (§ 16 odst. 1 tr. zákoníku), a to taktéž ve formě nedbalosti hrubé ve smyslu § 16 odst. 2 tr. zákoníku.

Co se týče příznivosti ustanovení § 221 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku resp. § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona je na základě výše uvedeného třeba dovodit, že znění ustanovení § 255a odst. 1 tr. zákona je s přihlédnutím k míře zavinění pro pachatele z hlediska použité právní kvalifikace příznivější, a tudíž budiž jejich jednání kvalifikováno jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle ustanovení § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona, a to zejména s přihlédnutím k hledisku zákonem požadované míry zavinění, když při jinak v zásadě stejné trestní sazbě v obou ustanoveních § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona a § 221 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (k tomu srovnej i § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku), je nepochybně příznivější právní úprava v dříve účinném trestním zákoně (k tomu srovnej Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2012, č.j. 5 Tdo 540/2012-44).

Stran trestní odpovědnosti podle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona soud dále uvádí, že tato je vázána na určité okolnosti, kdy sankcionováno je porušení jen důležité povinnosti při opatrování nebo správě cizího majetku, k naplnění základní skutkové podstaty se vyžaduje, aby porušením uvedené povinnosti byla způsobena značná škoda a zákon vyžaduje zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Nestačí tedy porušení jakékoli povinnosti, i když se týká opatrování nebo správy cizího majetku (jako je tomu v ustanovení § 255 odst. 1 tr. zákona), ale musí jít o povinnost, která je z tohoto hlediska významnější. Za důležitou je proto třeba považovat povinnost, jejíž porušení je s ohledem na charakter a význam povinnosti zpravidla spojeno s nebezpečím vzniku citelných škod na cizím majetku, jestliže tedy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku. Není vyloučeno, aby byla taková povinnost součástí širšího okruhu povinností spojených s hospodařením či nakládáním s cizím majetkem. Důležitost povinnosti při opatrování nebo správě cizího majetku ve smyslu § 255a odst. 1 tr. zákona pak může vyplývat i z toho, zda je plnění takové povinnosti svěřeno

jedné anebo více osobám, zda jde o povinnost, jejíž porušení má pravidelně vliv na rozsah a kvalitu opatrovaného a spravovaného majetku, resp. jaký význam pro způsobení škody mělo případné porušení takové povinnosti. (K tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.5.2007, sp.zn. 5 Tdo 1510/2006 a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.7.2008, sp.zn. 5 Tdo 747/2008).

V projednávaném případě v návrhu na prodej pozemků (č.l. 509) zcela chybí zařazení pozemků do příslušné kategorie dle interního předpisu města, a stanovení koeficientu prodejnosti, tedy v návrhu absentují základní předpoklady pro stanovení ceny za m² pozemku, které jsou určující pro kontrolu správnosti výpočtu při stanovení ceny pozemku, ač v takovém rozsahu byly jiné návrhy prodeje nemovitostí zastupitelstvu města předkládány (např. č.l. 1508). Žádný z obžalovaných neměl navíc v době hlasování zastupitelstva konkrétní povědomost o cenách předmětných pozemků, a přesto, a to i přes důrazné námitky opozičních zastupitelů - zejména zastupitele [REDAKCE] v důsledku svého pasivního postoje akceptovali diametrálně výrazně odlišné ceny u dvou sousedících pozemků ležících ve stejném katastrálním území. Z výše uvedeného tedy soud dovozuje porušení důležité povinnosti při správě obecního majetku obžalovanými.

Další specifickou podmínkou trestní odpovědnosti podle § 255a odst. 1 tr. zákona je, že již pro naplnění jeho základní skutkové podstaty se vyžaduje způsobení značné škody na cizím spravovaném nebo opatrovaném majetku. Vznik značné škody tedy musí být v příčinné souvislosti s porušením důležité povinnosti při opatrování nebo správě cizího majetku. Značnou škodou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 500.000 Kč (srov. § 89 odst. 11 tr. zákona). Při zjišťování výše škody způsobené na věci se vychází z obecných kritérií podle § 89 odst. 12 tr. zákona. Ke stanovení výše škody byl ve věci vypracován znalecký posudek (včetně dodatku) Ing. Burešem, ze kterého plyne, že škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec byla ve výši 3.516.425,- Kč, když obvyklou cenu předmětných pozemků ke dni hlasování zastupitelstva znalec při své výpovědi u hlavního líčení upravil, a způsobená škoda tak vychází na částku 2.539.525,- Kč. Svým vystoupením při hlavním líčení však znalec své závěry de facto devalvoval a soud z nich tak nadále věcně nevycházel. Dle znaleckého posudku GTV byla obvyklá cena předmětných pozemků ke dni 26.4.2007 ve výši 1.909.000,- Kč a škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec se tak rovná 409.425,- Kč. Z důvodu značných rozporů uvedených znaleckých posudků stran obvyklé ceny předmětných pozemků, potažmo výše způsobené škody, byl nalézacím soudem přibrán znalecký ústav NF VŠE k vypracování revizního znaleckého posudku, který pak stanovil cenu obvyklou předmětných pozemků ke dni 26.4.2007 na částku ve výši 4.012.800,- Kč, z čehož plyne způsobená škoda ve výši 2.513.225,- Kč. Před veřejným zasedáním Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který rozhodoval o odvolání obžalovaných, předložila obhajoba soudu další znalecký posudek znaleckého ústavu VÚT FAST. Dle tohoto znaleckého posudku byla obvyklá cena předmětných pozemků ke dni 26.4.2007 ve výši 1.990.000,- Kč a škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec se tak rovná 490.425,- Kč. K pokynu krajského soudu pak soud okresní vyžádal od dvou posledně citovaných znaleckých ústavů dodatek k jejich znaleckému posudku se zaměřením na revizní posouzení zbylých znaleckých posudků (znaleckých ústavů). Při hlavním líčení dne 30.3.2017

byla provedena konfrontace znalců Doc. Ing. Miroslava Ševčíka, CSc. (za NF VŠE) a Ing. Lukáše Dřínovského, Ph.D. (za VÚT FAST), kteří oba nejprve zhodnotili závěry svých domovských znaleckých ústavů, dále závěry svých oponentů a taktéž závěry znaleckého ústavu GTV. Oba znalci řádně a pečlivě odůvodnili, z jakých podkladů vycházeli a jak dospěli právě k nim určené obvyklé ceně předmětných pozemků a co shledávají špatně na oponentních znaleckých posudcích. Oba znalci ale opakovaně zdůrazňovali, že se z jejich strany jedná prakticky nikoliv o rigidní určení ceny obvyklé, nýbrž s ohledem na skutečnost, že se jedná o cenu pozemku k datu 26.4.2007, tj. téměř deset let zpátky, spíše o odhad této ceny. Dále bylo zdůrazňováno, že při určení této ceny, se vždy projeví subjektivní náhled každého jednoho znalce, či zpracovatele znaleckého posudku. Soud tak má za to, že ačkoliv a právě proto, že se oba znalecké ústavy, jak NF VŠE, tak VÚT FAST ve svých znaleckých posudcích a jejich dodatcích dostatečně vypořádaly se všemi dostupnými podklady, provedly výpočet ceny předmětných pozemků a zdůvodnily proč jako srovnávací zapracovali v případě NF VŠE ceny pozemků par.č. 972 a 973, které byly prodány dne 20.4.2007, a v případě VÚT FAST ceny pozemků par.č. 400, 416, 446, 447/1, 941, 596, 184/1, 972, 973, 933/1, 979/2, 983/1, 983/9, 894/1, které byly prodány v období od 26.5.2006 do 20.4.2007 a dále pro srovnání ceny pozemků par.č. 625/4, 627/3, 1010/2, 1003/2, 1004/1 a 1005/1 s realizací prodeje v roce 2014, 2015, a 2016; není v současné době v silách soudu (a to i za případného přibrání dalšího znaleckého ústavu k vypracování tzv. „superrevizního“ znaleckého posudku) dopátrat se ceny obvyklé předmětných pozemků ke dni 26.4.2007, tj. ke dni hlasování zastupitelstva, a není tak možné stanovit, zda škoda způsobená poškozenému Statutárnímu městu Liberec přesahuje či nikoliv výše zmíněnou hranici značné škody. Pokud tedy nelze na jisto postavit výši způsobené škody, je tuto skutečnost nutno vykládat ve smyslu jedné z základních zásad ovládajících trestní právo, a to zásady in dubio pro reo – v pochybnostech ve prospěch obžalovaných, což znamená přiklonit se k tomu, že značná škoda ve smyslu § 89 odst. 11 tr. zákona, tj. přesahující částku 500.000,- Kč způsobena nebyla. Pokud tedy výše způsobené škody nedosahuje hranice značné škody, absentuje tudíž jeden z obligatorních znaků i jen základní skutkové podstaty projednávaného trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a nelze tak dospět k závěru, že by předmětný skutek byl trestným činem.

Na základě výše uvedeného soudu nezbylo, než obžalované zprostit obžaloby dle § 226 písm. b) tr. zákona, neboť v řízení nebylo prokázáno, že žalovaný skutek je trestným činem.

Co se týče náhrady škody způsobené poškozenému Statutárnímu městu Liberec, rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Podle § 43 odst. 3 tr. řádu je poškozený oprávněn také navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2). Soud má za to, že poškozený svůj nárok na náhradu škody uplatnil ve smyslu § 43 odst. 3 tr. řádu včas, tzn. nejpozději u hlavního líčení před zahájením

dokazování, když poukazuje na to, že hlavní líčení bylo prováděno celé znovu a nárok poškozeného soud obdržel ještě před započítím hlavního líčení. Podle § 229 odst. 3 tr. řádu jestliže soud obžalovaného obžaloby zproští, odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení vždy na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem. Pakliže byli všichni obžalovaní obžaloby v plném rozsahu zproštěni, postupoval soud podle výše citovaného § 229 odst. 3 tr. řádu a poškozené Statutární město Liberec s jeho nárokem odkázal na řízení občanskoprávní.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, prostřednictvím okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení, pokud se strany práva na odvolání již nevzdaly. V téže lhůtě, nebo ve lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Liberci dne 31. března 2017

za správnost vyhotovení:
Monika Marečková

JUDr. Lenka Zhoufová, v.r.
samosoudkyně